

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flanta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

BONA FE Y MALA FE.

III.

(S' escena passa dins es contentillo descrit en es números 31 y 46 d' aquest setmanari.)

Mestre Resòlis en mitx des pati, devant un munt de pedassos tria es blanchs de banda. En Volter ationant sa pipa, segut a un pedris ran des séu xibiu. Madò Xerrayna filant, com sempre, y escometent a n'es qui passen p'es carré.

MESTRE RESÒLIS.—Va molt malament; primé, ara fá vint y cinch anys, quant no més feyan papé de pedassos un homo treya es jornalet.... Ara que fan papé d'espert, de paya d'arròs, de fuya de pí, y fins y tot de cañet de sa Bufera, es nòstro comèrs vá molt esbordellat.

VOLTER.—¿Y que té que veure, 'nem a un di, es papé qu'empravan altra temps, amb so papé que s'empra avuy en dia? Mirau no més per fé es sis diaris que *publican* dins Ciutat,.... 'nem a un di....

MADÒ XERRAYNA.—Si, ¡dítxós qui no sab lletra ni los sent lletgi!

VOLTER.—Mirau, si axò heu dignés un homo, li pegava.

M. RES.—Y déxala aná. ¿No veus que fá cadufos?

M. XER.—Es qui fá cadufos sou vos, mestre Resòlis, ¿no digueren que a n'es carré d' ets Oms havian posat frares? Devian essè aquells frares emb mostatxos y rellòtje d'ò, que si replegavan d' amagat, Déu sab per quin intent; ó es *potrestants* que vòlen encobehirnos idèes nòves contra sa verdadera Relligió que sempre hem professat.

VOLTER.—¡Ja teniu bon nòm, madò Xerrayna!

M. XER.—¡Ja 'l tens tú milló, que 't fèrés *juterá* per conveniència!

M. RES.—Ydò, jò heu vatx lletji que n'han entrat de frares a Mallorca, y que axò es sa pèsta més endemoniada que mos pòt vení. Estava a n'es diari.

VOLTER. (Pegant cossa a una cadira mitx cordada).—¡Canalla vagabunda!

NA TRIU. (Sortint y pegant grapada a sa cadira).—Cinch setmanes ha qu'esper que l'enllestesques; y axò que ja la t'he pagada, y ara la 'm ferias tròssos...

M. XER.—Eli sabs qu'es de fané; si fos buydá tassètes dins can Rasca, ó a n'es Replá.

(En Volter arrufa ses espalles y fa sa pipa neta.)

M. RES.—No sé com es Govern heu compòrta que n'vengan de frares.

VOLTER.—Perque mos acabim de xupá sa sanch a la *probea*; *fossiu* sentit el señó Riñ com heu explicava mentres feyan es ball de boleros de dissapte.

M. XER.—El señó Riñ que tot quant posseix era d' es frares! ell que no tenia ahont caure mòrt y ara va en cotxo, ¿aquest? ¿y que explicava? que quant hey havia frares es pòbres mos moriam tots de fam, ¿no's vè? y ara es *fraròtes* que compraren ses séues terres per no-res, mos passen racció, ¿no's vè?—(*Girantse a M. Resòlis.*)—Y aquest tròs d'asa encara no s'ha temut que tots es cans gròssos, que feren abat per conte séu a n'es convents sortiren des poy, y que nòltros pòbres abans y ara y sempre mos amocam amb sa mateixa mànega.

M. RES.—¡Axò si que's vè! Allá ahont era Sant Domingo en feran una Còsta, que jò may en pas, y un Cassino per señós desenfeynats; des convent del Carme en feran un Corté, y amb tot y amb axò deslaria mos duen alojats; en el Socós han fet un gran casat plé de finestres per guardarhi sa paya de sa trèpa; a n'es Caputxins en feran sa presó p'es lladres més petits, com es ara nòltros; de Sant Francisco n'han fèt un garrigó, y gracies que ara un homo hey pòt beure un glop; a Jesus en feren estables sense cuydarse de trèure ets òssos mòrts; jò hey tènch un conco; y *etcetra, etcetra*. P'es pòbres sòls mos dexaren Sant Francesch y la Mercé.

M. XER.—Perque tot queya y estava ple de xinxes; si, jò hey he viscut, pagant sa renda. Lo milloret p'es pòbres.

VOLTER.—Maldament; bé feren trèurerlos per atrassats y sulls y per ignorants inimichs de sa llum ilustrada des po-

grés y de sa llibertat de s'il-lustració des sigle de....

EL SEÑÓ REGALESSI.—(*Entrant.*) D'es petròleo.... ¿Per ignorants, no es vè?.... Ells que tenian unes llibrerías estibades de toms que s'han podrit; ells es fundós de ses Bibliotèques populás; ells que feyan d'escultós y de pintós y d'arquitectos; ells qu'enseñaven a n'ets al-lòts d' es pòble ses primeres lletres, per no rès; y los davan carrera, y los feyan homos; ells que ajudaren a descubrí l'Amèrica; ells que escrivian més òbres amb un any que no n'han llegides en toda sa vida es séus calumniadós; ja's cèrt! si los comparan amb sos savis del dia....

VOLTER.—¿Y vosté'm negará que n'hi hagut de frares y *enquesidós* y capellans qu'han fet atrossidats?

S. REG.—Catso! recatso! ja se coneix que has sentit contá moltes novèlles y les t'has begudes. Ell tu, en tal de ferí, tant t'es emprá pistòla com fusell. Ascolta si estis capás: jò no't negaré que desgraciadament hey ha hagut y encara, *qualque Judas*; jò no nech que entre molts d'eclesiástichs en surta qualcun esgarriat que en lloch d'essè sa *sal del mon* y darmos llum mos don fumassa. ¡Axò es sa desgracia més gran que pòt tení un pòble cristiá! Emperò el Divino Mestre ja digué respècte a n'aquests malaventurats: «¡Ay de vòltros que donau escàndol! més vos valdría no havé nascut.» Però axò no vòl dí que tots es sacerdots sian dolents; ni que nòltros, que sabem distingí es bé des mal, hajam de prende es dolents ecsemples....

M. REL.—Però, ben mirat, ¿quina falta mos fan es frares 'vuy en dia?

S. REG.—Contestaume primé: ¿Y quina falta mos fan es bisbes sense mitra protestants qu'han vengut a posarnos ròña dins ca-nòstra? ¿Y quina falta fan tantes tavernes y cassinos y cases de jòch y de bergantes que son causa de sa perdició de la fadrinèa, de sa desavenència d'es casats y de sa ruina de tants de menestrals com s'hi abocan? ¿y quina falta fan aquests subjèctes que, per davall ma, vos umplem es cap de grins a fi de que un dia de trifulga fas-

seu mil desbarats, y en havê lograt es sêus propòsits egoistes vos pegan una cosa's cul? Si es que no vos forman causa y vos fan jèure un grapat d'añs à s'ombra, còm va succehí à molts, des-pues de l'añy 68.

VOLT.—Lo que es ¡sab si jò pogués parlá d'aquells qui mos acabussavan fentmos prometènses! Jò'n sé que du-yan es jach amb sos colsos foredats, y ara que's passetjan amb levita no'm miran de cara.

S. REG.—¿Heu veus? à tu y à tots es de sa teua camada vos podrián dí: Oh! pòble mal entrañat y desagrabit, ¿fins quant durás peguènes à n'ets uys y fanch dins ses oreyes?.... Es freres, cada pich que't veyes amb apuros, te treyan sa panxa de mal aña y te donavan acòbro; y ara tu los plañs un roagó y un alojament que en dret y per justícia los pertañ. Oh! pòble toxarrut y curt de tày: es freres ensenàren gratis d'escriure y de llegí à n'es téus pares; y ara tu com-pòrtas que es téus frys los mirin amb mal uy. Es freres t'assistiren en temps d'epidèmies y te predicaren sa ver-tadera llibertat dets esperits à devant Déu; y tu ara los tires flastomies y, en nòm de sa falsa llibertat, no vòls que tornin à exercí es sêu sant ministèri.... Oh! pòble que t'en pren còm à ses bèsties irracionals; ¿que més podien fé per tu que no heu hajin fet?....

M. RES.—Ell, ben mirat, el señó Re-galèssi parla còm un angel; si jò hagués reflexionat tot lo que hey ha.... ¡axò son figues d'altre sostre!

VOLT.—Psi! lo que es à mí, es freres no m'han fet rès; que'n vengan en volè. Però jò estich quantr'ells perque he sentit lletgí més de dos pichs, à n'es diaris, que eran uns bons sacrapassos...

S. REG.—Ell hey ha diaris y diaris; ¡si jò tengués un centim de cada em-busteria que s'empèltan!

(En Volter se fica dins ca-séua.)

M. XER.—¿Y perque los ho dexan em-peltá?

S. REG.—Dóna, estám en temps de tota llibertat. A Déu, que s'ha fét tart, jò sòls m'he aturat perque he sentit aquell pòbre errat de contes que bala-dretjava contra es freres.

M. RES.—Y no'n fasi cas, ¿no veu que lladra perque el pagan? no viu d'al-tre còsa.

S. REG.—Arreveure tots, y Déu mos assistesca.

M. XER.—Bon día tenga, y torn à veu-remos de tant en tant.

M. RES.—La veritat es que desde que los tregueren à n'es freres, es pòbres han vengut à pèrde sa ma dreta. Ara aquests gatsvayres, còm es cadiré, ells la sa basquetjan sense ferse calls.

M. XER.—Pagaria un sòu tornarne à veure.

M. RES.—Bòno: ja tenim triats aquests pedassos.

X.

SONETOS FILOLOGICHS.

XVI.

À UN VEY ENAMORAT.

Amb trent'añs de casat, no estás ben tou?
De dues dónes viudo, y no'n tens pròu?
Tu sabs que basta un pich pagá s'alòu,
Y rompre encara vòls un altre jou?

Ay malanat! qu'et tiras dins un pou
Per pujá d'ase vey á ximple bòu.

Arri, t' diu sa passió que tant te mòu;
Y un dit tan sòls de seña te deya ou.

Disgusts y penes cohirás arreu:

Tu rius per ara, y prònte et sabrá grèu
Haverte fét esclau per tant pòch prèu.

Sa creu d'es mòrts, no vulgas altra creu;
Que, tenint ja cubèrt es cap de nèu,
Lo manco dins sa fòssa hey tens un pèu.

XVII.

A. D. N. V.

DEMANANTLI VERSOS PER UN ALMANACH.

A demaná llimosna còm un pòbre
M'en vench, sens posarhi més sal ni pebre;
Lo qu'ara jò desitx molt bé heu pòts sebre
Tenint còm tens vivesa que te sòbra.

D'es méus amichs es calendari còbra,
Còm si fos un censal, lo qu'hey pòt quebre,
Y bé te puch jurá que fris de sebre
Sa téua part, qu'ets mèstre y no manòbre.

Encara que petit sia aquest llibre

Me faltan cans per encalsá sa llèbra,
Y per cassá tot sòl tench pòca fibra.

Jò versos necessit, y em dona fébra
Pensá que sa méua harpa ja no vibra,
Y d'ella estich més llunh que de Ginebra.

A.

XVIII.

CONTESTACIÓ.

A bòn'hòra ten vens finginte pòbre,
Y á mí, que tench sa sang còm si fos pebre!
¿Lo que vuy per tot veus no te fa sebre
Que rondayas y goigs ja stán de sòbra?

Aquell perdut que per pelarmos còbra,
Y á Ceuta en bòn retgit li tòca quebre:

Aquell que du bastó y en mereix rebre,
Bastaix d'infamias, de maldats manòbre:

Aquell altre que parla còm un llibre,

Raboa desfressada amb pell de llebra...

¿Per escriure blayós sòls tendrem fibra?

Tranquils eu veim sens llágrimas ni febra,

Y afuan s'impiedat, que's correichs vibra,
Genetas de Berlín y de Ginebra.

N. V.

MÁXIMES Y PENSAMENTS.

Quant un ca roñós te lladri, passa de llis sense pò y no li digues rès; perque si li dius fóra! te lladrará més.

Quant un asa te pega un parey de còsses, no t'incomòdes: poset sa má allá ahont te còga y rasquet; perque ets ases nó s'entenén de rahons ni son ani-

mals d'escarment; y s'asa que té aquest vici no'l perdá may, maldement ses gar-rotades sempre seguit li plogan demunt.

No t'abaxis may à disputá amb sos homos baxos perque te posaries à n'es seu nivell.

Ses indecències sempre ofenen à s'in-decent que les comet.

No te fies d'aquells que fan tot lo contrari de lo que predican; que en-ce-nan un cul de ciri à Déu mentres fan unes coranthores à n'el Dimòni; que se mudan sa casaca segons es papé que re-presentan y que venen favós pública-ment y à racó.

Aquets son es sarts que saben nave-gá entre dues aygos y que solen treure ganga de tothom.

Uns saben còm escriuen; altres es-criuen axí còm saben.

Tota causa per dolenta que sia sempre té defensós; emperò una mala defensá fa més mal qu'una bòna acusació.

Sa vanidad es una malaltía que se pren; y aquell que se pensa estarne net tal volta en bull de febra.

Qui falta públicament à n'es respècte que se deu à un hòmo honrat pèrt es dret de viure dins una societat civi-lisada.

Manco llástima y compassió mereixen es coxos ò baldats de l'Hospital, qu'es coxos d'opinió y es baldats d'enten-i-ment, dedicats à n'es comèrs de Filoso-fies bórdes.

Sa llibertat d'imprenta sería una gran còsa si baix de cada escrit que se publica sempre hey hagués sa firma y es retrato de s'autó. Ni ses imprentes, ni ets ocu-listes, ni es confessos tendrian tanta feyna.

LAU ROMAGUERA.

RAM DE GUYNA.

TRACTAT dispòst y ordonat per un còck molt instruit en còses de paladà y ven-trey.

IX.

ESTUFAT.

Després de sofregida sa carn, pòsala dins s'òlla amb vinblanch ó vinagre, fuyes de lloré y cabesses d'ay senceres, amb espícies corresponents. Y si'l vols dols posahi sucre..

X.

SALMORRÉGI COMÚ.

Passada sa carn pers es brases, la sofregirás amb òli bò. Picarás fetje de cuní ó d'aviram, ben torrat à ses esgrelles, amb ays y pá muyat y axatat, heu tremparás amb un poch de vinagre y espícies; y à sa taula.

XI.

POPILLES Ó BOSSINS DE MUYA.

Farás llenques de carn tan llargas, primes y amples còm porás; les atuparás amb una ganiveta de plà. Capolarás xuya, sobressada, juavert, moradux y hey mesclarás piñons. Axò tot junt heu tremparás amb sal y espícies, y despues de posá à cada llenca sa séua part de aquest farciment, les ambolicarás amb un fil còm qui fá blanquets, y d'aquest mòdo les fregirás amb seym ó such de xuya; y en tení coló hey posarás bròu ó aygo calenta fins que les tap; y en essè cuytes heu tremparás altre pich d'espícies y sal afeginthi cañella; y à sa taula.

XII.

PIXOTERA DE CARN, CONÍ Ó LLEBRA.

Tayarás ceba ben manuda y tota classe de *locino*. Apareya tota casta de fruyta y sobre tot peres; tot gènere d'espícies, sal picada y ciurons tendres. Posarás seym ó xuya dins una cassòla, y llavò, à sostres, hey compondrás tot lo espressat, y entre y entre sa carn. S'ha de còure amb poch foch y sense remenarhò. En essè cuyt hey posarás cañella per demunt.

XIII.

PERDIUS ROSTIDES AMB ÒLI.

Pòsa ses perdius al ast, y procura batre una part d'òli y dues d'aygo fins que estiga ben mesclat amb sal y espícies; y amb una ploma les anirás untant fins que ja no'n vulgan més.

XIV.

LLET DE METLA.

Se moldrà bessó pelat; posarás per cada lliure de bessó una de sucre blanch, cañella, such de llimona y de taronja de la xina. Despues de ben bollit hey mesclarás de farina d'arròs lo corresponent.

XV.

CARXOFES AUFEGADES.

Bollirás carxòfes amb aygo. Arreglarás sofrit de ceba, ays, piñons, panses y juavert, trempantlo amb vinblanch y espícies; y despues de compòstes à sostres ses carxòfes dins una graxonera heu farás còure amb foch damunt y davall, ó bé sia à n'es forn.

XVI.

MUSSÒLA FRITA AMB CEBÀ.

Tayarás sofrit amb ceba, posanthi espícies, y compòst à sostres dins una graxonera, pòsala à n'es foch fins que sia cuyta.

(Continuad.)

XEREMIADES.

Hem rebut, de *La Real Sociedad Económica d'Amichs del País*, un ecemplá de sa *Noticia sobre sa Filoxera* que vá essè premiada en es derré concurs que ha celebrat. Li agraphim s'obsèqui.

Bò haguera estat haverne fèt una tirada econòmica à fi de repartirla ó vendrerla barato à tots es conradós particulás que tal vegada no tendrán ocasió de llegirla.

Tal vòlta s'haja fèt y no heu sabem.

Hey ha un article, à ses Ordonances municipals de Palma, que ficsa s'altaria de ses persianes que s'òbrin per defòra, à dins es carré.

Hey hagué un Alcalde de bòn deveres que se passá p'es cap ferlo complí y heu lográ.

Avuy en dia ja se tornen veure, en sa y enllá, persianes baxes apropòsit per rompre ses bañes des qui pasan ran.

Per encarrech d'un qu'amb un poch més les s'hi va rompre heu feym avinent à qui correspon, amb sa confiansa de que si los vé bé hey posarán remey.

Advertint que nòltros no correm perill.

S'ha anunciat un viatge de *recreo y peregrinació* à Roma y à Jerusalem.

Còm se supòsa es passatjés de recreo anirán en primera classe, y es pelegrins en tercera.

Dén fassi que tots tengan un felís viatge.

Segons una orde de sa Direcció general d'Impuestos qu'han publicada es diaris de Palma, parex qu'el señó Administradò d'Hasienda *no ha trèt es caragòl bufant* en s'assunto d'es comis de 23 barils d'aygordent.

¡Sembla mentida!

No rès; planetes qu'hem de corre.

Convèrses pillades al vòl, dissapte passat, per devés es Banch de s'Oli.

—Juan: ¿y perquè deven havè arrencat ets *eucaliptus*?

—Homo, ¿qué sé jò? tal vegada ses rèls feyen mal à sa cistèrna....

—Ca! si quant los sembraren ja eren mitj mòrts.

Miquèl: y tots aquests escuts d'armes y banderòles que véuen demunt ets *archs de trunfo* ¿d'hont deuen havè sortit?

—Hòmo, de la Sala; ell son es mateixos que varen fé pintá per ses festes, quant va vení el Rey.

—Ydò, heu de sebre que encara es sa hora que no están pagats.

—Ja se supòsa, però axí mateix los empran.

Pèp: ¿que sabs si es anit es derré ball?

—Homo, no més n'han fet vint y sèt, jò supòs qu'es derré el farán en mitx de Cort, y tal vegada hey ballarán y tot es Retgidós.

—Bòns están es pòbres que no saben per hon han de prende. ¡Ells deuen cinch mesos à n'ets empleats!

—Ara, regularment, los pagarán amb sos productes qu'haurán trèts d'es balls; diuen que un amb s'altra....

—Sí, un amb s'altra festa mos costerà sèt ó vuyt jornals d'empedregadò per torná tapá es forats; axò es lo qu'haurán trèt.

D'ensá que anunciarem que pagariam à mitx cèntim sa dotzena de *coverbos* que mos enviassin, n'hem rebut unes quantes remeses de mòlt hòns que insertarem per orde rigurós.

Encara que suposam qu'heu fan per sa paga, axí mateix los enviam les gracies.

COVERBOS.

Una vegada un cassadó valenciá sortí à cassá per dins una bufera y en tot lo dia no pogué matá ni una pessa. A mitjan capvespre s'en tornava d'axò, d'axò per dins l'Horta y assuxí vé; vorera d'una síquia, un pato de lo més garrit. No molt enfòra hey havia un *llaurahor* que regava es sèn *melonar*, y es cassadó creguent que es pato era sèn y desitjant no entrá à Ciutat amb sa carnissera buyda, li va dí: Ché! vòls que li tire al pato, y te daré un duro?

—Que li tiri va respòndre aquell sense dexá sa feyna.

Y es cassadó li apunta, de quatre passes llun, y, ja es de rahò! que l'va matá. L'homo tot satisfet, s'en vá à nes *llaurahor*, li dona es duro, se carrega es pato y ja es partit de lo més satisfet.

Encara no havia caminat cent passes,

li surt devant un altre *llaurahor* trabuch amb ma y li dona l' alto!

—¿Per qué ha mòrt vosté eixe pato?
—Perque l' amo m' ha donat l'lecencia, aquell que rega al cap d' avall....

—¿Es que l' amo soch yó!
—Axina! y li he pagat un duro....
—Puis à mi te que donarmen tres, si no li tire à vosté, anem! solte els dinés! y fasia gracies à Déu que li fas pagar barato.

—Però, hòme....
—Res, ó vosté me paga el pato à mi, ó yo li tiro à vosté còm si fos un pato.

Y es cassadó no tengué més remey que pagarli es tres duros, y anarsen remugant amb so cap baix:—¡axò si que se diu *ferme pagà el pato!*

Una vegada, per casi no rès, un d'aquests homos bons de destrampá, omplia d'insultos à un altre de qui crea havé rebut ofensa.

S' insultat sufria s' arruxada sense parlá ni motà y aquell, més y més irritat, rematxava es clau vomitant tota casta de dictèris contra es pacient.

Amb axò arribá un tercè conegut de tots dos, y vejent la fèta, prengué ses massions p' es mut y li digué:

—Emperò homo! ¿que tens sa sanch de peix? contéstali altre tant, ó romp-li s' òs des corp....

—Dexal fè, respongué s' injuriat, ¿no veus que jò pertenesch à sa societat protectora d' ets animals?

Uns quants jovensaus d' aquests que los diuen mossons, feyan tertulia dins un Cafè, parlant des tabach que fumavan.

—Jò fúm tabach de l' Havana.
—Jò picadura superiò.
—Jò filet de 's bò.
—Y tú, Juan, ¿quin tabach fumas?
—Jò.... fúm tabach de.... gorres.

Don Tito es tan avaro. que tenguent es cabeyes negres, se comprá una perruca rossa talment perque es séu perruqué l' hey va vendre molt barato.

Però còm en aqueix mon tot passa, se perruca de D. Tito torná molt veyá y se va fé inservible.

Un amich séu n' hi regalá una de nòva es dia d' es séu Sant.

—Me diga.... (preguntá Don Tito à n' es séu perruqué,) ¿no podriam aprofitá de cap mòdo sa méua perruca rossa?

—Ah! Si, señó. ¡Ja 'u crech! Li podem posá una ventayá nòva y convertir-la en gotra de viatge.

Un pagès estava fent testament, y deya à n' es notari:

«Deix à n' es méu nebot Juan, ses cases d' es carré tal, número tants....

Deix à sa méua cosina Bárbara s' hort tal.... Sa viña tal, la deix....

—Però, mèstre, per amor de Déu; si aquesta viña es méua, que le vatx heretà de mon pare.... li esclamá es notari.

—¿Y qui l' hey nega? ¿que per ventura la m' hen duch à n' es cementèri? Jò dich que la deix y ni vosté ni ningú me farán veure lo contrari.

—¿Sab si ha sortit Doña Juanita? preguntava una señora à sa portera d' una entrada.

—No señora: però es lo matex, *susuesto* que m' ha dit que si venia una señora amb moño postís y amb sa cara pintada, que li digués qu' es fóra.

(Y s' altra, torná tant vermeya que li caigué sa pintura còm ses cròstas d' un emblanquinat.)

—Señó Mèstre, s' en recòrda de un dia qu' anavam à pasetjá jò y vosté?....

—Axò si (digué es mèstre interrompent) s' ase sempre ha d' aná devant.

—¿Ay! té rahò: volia dí vosté y jò....

—Aboca!!... respongué un altra molt sério. Segons vetx, señó Mèstre are que vosté va devant, també deu essé un ase?

Un capitá caxé d' un Retgiment va pèrdre, jugant, tot lo que tenia en depòsit, y tot compungit se presentá à nes Coronell diguentli:

—Señó Coronell, ahí quant venia de cobrá, varan sortirme uns quants lladres y me prengueren tots es doblés d' aquesta mesada.

—¿Ahí vespre?

—Sí, señó, ahí vespre.

—Y vosté no va conexe à cap d' es lladres?

—A cap ni un.

—¿Y no los conexeria si los tornás veure?

—Pens que sí.

—N' hi havia un amb una bèca ó gorra sense ventaya....

—Me pens que sí.

—Amb calses curtes, ajustades y un gran garròt amb ses mans?

—Sí, señó; sí, señó; deya es capitá.

—Ah! ja es lo que jò 'm pensava, digué es Coronell: ¡sa malahida sota de bastos!

ÚLTIMA HORA.

Anit mateix, dissapte 4 de Setembre de 1880, à còsa de les vuit, si el Dimòni vòl, y s' Alcalde de ciutat no hey te inconvenient se celebrarà un ball de boleros à n' es Born. Lo qual mos apresuram à posá en conexament des nòstros lectòs per si hey volan assistí.

NOTA. Nòltros no hey tenim cadires, però que estigan drets y heu veurán milló.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Una sala de la Sala té xemança de gas.
SEMBLANSES.—1. En que fa cuadros.
2. En que té en s' estiu.
3. En que té moltes carabasses.
TRIÀNGUL.....—Campós-Campo-Camp-Cam-Ca-C.
FUGA.....—Cada casa es un mon.
ENDEVINAYA.—Un pañ.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.
Cinch:—Un curt de vista.
Quatre:—Un ximple.
Dues:—Na Felipa d' en Lluís, Na Ganxo y Un Tòrt.
Y una no més:—Un bergant amb cresta, Un Despachadó y Una pianista.

GEROGLIFICH.

1879 DN1

1880 DD1

UN ASPIRANT À BATXILLÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un gall à un soldat de cavallería?
2. ¿Y un rellòge de paret à unes balances?
3. ¿Y una taula à un moix?
4. ¿Y sa filoxera à una taca d' oli?

P. PEXET.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey ha entre Mallorca y Barcelona: sa 2.ª, lo qu' enen ses flors; sa 3.ª, lo qu' es un casat de fresch; sa 4.ª, lo qu' enen moltes dones, y sa 5.ª, un embaxadó anglés.

UN PUNXA ENGEGAT.

CAVILACIÓ.

Ha dit en Pere si es bot de que s' animálet de ses viñes ja es devés Al....t y ha causat gran p.... perque allà no hey ha gat que no sia afectat de p....t y d' esp....s ben remuyat amb so millor r....

Sustituí aquests pichs amb quatre lletres, sempre ses mateixes, y qu' en resulti una clàusula que fassa sentir.

FA BIEL FABIOL.

ENDEVINAYA.

Néxan còm à perles fines,
Se fan muntets esclafats;
Llavò elòts, per ses fadrines
Son fòses d' enamorats.

B.

(Ses solucions dissapte qui cè si som vius.)

4 SETEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.